

EE

La joventut valenciana de Rajoy

Va fer el servei militar a València entre els anys 1979 i 1980 i encara avui és el registrador de la propietat de Santa Pola, on va desconnectar de la política del 1987 al 1989. Resseguim la pista de Mariano Rajoy al País Valencià, ara que les urnes l'han convertit en president electe espanyol, i aprofitem l'avinentsa per a endinsar-nos en la seua personalitat.

El dia que van tenir lloc les segones eleccions catalanes –les primeres des de la represa democràtica– Mariano Rajoy Brey era un caporal de la companyia de serveis de la Capitania General de València, al bell mig de la ciutat.

Quan, passades les 11 de la nit d'aquell 20 de març del 1980, la ràdio va retransmetre els resultats que ja es podien considerar definitius, aquell qui d'ací a poc dirigirà el govern espanyol no va dubtar a despertar de manera precipitada el seu amic Marcial per a fer-li saber que Jordi Pujol havia guanyat els comicis i que, per tant, esdevindria president de la Generalitat catalana. Marcial Suárez, també destinat a València i amic personal seu, recorda que “Mariano es mostrava content per la victòria de CiU”, molt més que no ell, a qui no interessava la política i que dormia plàcidament mentre Rajoy seguia pel seu transistor el recompte electoral.

Tot just un any i mig després, el 20 d'octubre del 1981, Rajoy era escollit diputat del Parlament de Galícia per les llistes d'Aliança Popular (AP). Era la seua entrada triomfal a la política activa i l'aperitiu d'allò que havia de venir: regidor de Pontevedra, president de la Diputació provincial, vice-president de la Junta de Galícia, diputat al Congrés, ministre de carteres diverses, vice-president espanyol i, a la tercera ocasió en què hi ha optat, ara sí, president electe de l'executiu estatal.

Un altre company d'aquells dies de *mili* a València, el periodista i professor Xosé Ramon Pousa, afirma que el va sorprendre força de veure'l a les candidatures d'AP perquè “feia poc que s'havia aprovat la Constitució i ell hi mantenia una posició molt i molt favorable, sense amagar-se'n davant uns oficials i comandaments de Capitania que hi eren absolutament contraris, tal com es demostrà el 23 de febrer del 1981. Fet i fet, Jaime Milans del Bosch era aleshores el capità general de la tercera regió militar –la valenciana– i esdevingué un dels instigadors del colp d'estat.

Dels millors dies. Les fonts consultades coincideixen a afirmar que Rajoy va viure al País Valencià “al-

Un caporal de festa nocturna

Els tretze mesos del servei militar obligatori, Mariano Rajoy els va passar a València. Es va fer un fart de netejar les instal·lacions i d'organitzar, a la Capitania General, la desfilada de les forces armades del 1980, però encara li va quedar temps per a passar-s'ho d'allò més bé. Els seus amics en parlen.

guns dels millors dies de la seua vida”. Els ho ha reconegut directament, i n'és una bona prova que la seua tercera destinació com a registrador de la propietat –que encara manté– fou la població de Santa Pola, al Baix Vinalopó.

Fou l'entorn natural, que el va captivar tant, o la ferum constructora que ja es començava a detectar els anys 80? Es va fer un fart de caminar llargament per tot de platges del País Valencià: Cullera, Gandia, Xàbia... O per la del Saler, si és que no hi havia gaire temps per a allunyar-se de València.

Rajoy hi arribà l'abril del 1979, després d'haver esgotat totes les prorroques per estudis i d'haver aprovat l'oposició de registrador. Fins al maig, que va jurar bandera, el galleg va residir al campament de Marines (Camp de Túria), 35 quilòmetres al nord-oest del cap i casal.

Més tard el van destinar a la companyia de serveis de Capitania General, on va fer el curs de caporal i el van nomenar encarregat del magatzem. A la seua autobiografia, *En confianza*, Rajoy mateix reconeix que aquelles primeres setmanes del servei militar va fer netejar a dojo.

EL TEMPS

Precisament fou la tercera regió militar l'escollida per tal d'estrenar el nou uniforme de la tropa, que deixava enrere la famosa capa i les botes militars que fins aleshores calia dur per a eixir de les dependències de Capitania. I per bé que fou Mariano Rajoy l'encarregat de lliurar el material als soldats, tant ell com els caporals que li eren més propers sí que tenien permès de vestir a la manera civil, portes enfora. Rajoy només feia servir l'uniforme militar en hores de servei, doncs.

No es va llicenciar fins el juny del 1980, això sí. Va haver de passar-hi un mes addicional a conseqüència de la celebració a València, aquell any, del dia de les forces armades. Els soldats de la seua lleva van trobar-se obligats a enllestir els preparatius de l'acte i no van poder tocar el dos fins que Milans del Bosch i Diego Ibáñez Inglés, que era coronel d'enginyers i sots-cap de la regió militar, van considerar-ho escaient. Tots dos volien impressionar Espanya amb una desfilada que havia

EL TEMPS

EL TEMPS

A la pàgina anterior, Mariano Rajoy amb uns companys del servei militar. A dalt, un carrer del barri del Carme –que el líder del PP visitava sovint– i el cinema Serrano-Artis, on Rajoy va veure Kramer contra Kramer, film que esmenta de tant en tant.

de ser la seua demostració de força particular.

Mariano Rajoy “va treballar dur, com la resta”, recorden els seus companys, que en destaquen “la bona memòria i els dons organitzatius”, encara que també era “una mica despistat”. “D’ardor guerrer, però, no en tenia”, assenyala un. Comptat i debatut, no va mantenir una relació especialment

estreta amb els seus caps de Capitania i avui dia tampoc no té cap contacte amb els comandaments militars d’aquella època.

El seu servei militar obligatori no fou gaire sever. Quatre caporals s’alternaven al mateix lloc i, per cada 30 dies de feina, els en pertocaven 120 de permís. Quan en gaudia, Rajoy agafava el seu Seat 127, matri-

EFE

El Dia de les Forces Armades, a València, el 1980. A sota, els seus comandaments: a l'esquerra, Jaime Milans del Bosch (un any abans del 23F) i, a l'extrem dret, el coronel Diego Ibáñez Inglés.

cula PO-0669-K, i, gairebé sempre acompanyat dels seus amics Suárez i Pousa, enfilava l'antiga N-III, avui reconvertida en autovia A3. A l'anada i a la tornada hi havia dues aturades imprescindibles: en una població de Conca, Rajoy comprava llonganisses i formatge manxec; i a la Galícia irredempta, a Villafranca del Bierzo, on durant un temps va ocupar la plaça de registrador, signava els papers que el seu substitut li requeria. Un cop a Chantada (Lugo), deixava un dels companys de viatge; després es desviava fins a Santiago, on baixava l'altre,

i finalment feia cap a Pontevedra, on ell residia.

Un dels dies que anava cap a València, abans de passar per Chantada i recollir els amics, Rajoy va tenir un accident molt greu a Palas de Rei (Lugo), la població nadiua del ministre de Foment, José Blanco. Possiblement a conseqüència d'una gelada, Rajoy va perdre el control del cotxe, que va eixir de l'estreta carretera i va caure a un desnivell de quinze metres. Qui va veure l'estat en què va quedar el vehicle assegura que aquell dia Rajoy va tornar a nàixer. L'única marca

que li'n va quedar, però, fou una cicatriu dissimulada per la barba que es va deixar créixer a partir d'aleshores i que Manuel Fraga li insistia que es tallara. A *Don Manuel* no li agradava gens que un dirigent del seu partit lluïra aquell aspecte.

Més recomanacions. Fraga va suggerir a Rajoy més coses, si és que aspirava a presidir la Xunta algun dia. Les dues principals, que es casara i que estudiara gallec. Li va costar de casar-se, però finalment ho va fer amb Elvira Fernández, una amiga de la seua colla de tota la vida, la *colla del Duque*, perquè aquest era el nom de la discoteca de Pontevedra on anaven. Tot de nits hi va acudir Rajoy, sempre arrecerat a la barra amb un got de Jack Daniel's a la mà.

Malgrat que Elvira Fernández, *Viri*, és l'única parella formal que se li ha conegut mai, Rajoy va llaurar-se una fama de seductor, segons que convenen els seus companys de joventut. Una fama també conreada a València, "on aprofitava la seua facilitat de paraula i la seua ocurrència habitual per tal de fer riure les xiques". "Potser no era atractiu, però tenia bona planta", explica un que alhora recorda que Rajoy "mai no presumia de la seua condició de registrador de la propietat, no mirava d'impressionar ningú".

"Era bonhomíós i generós", continua un altre. No sols deixava diners als amics, si els en calien, sinó que no tenia cap inconvenient a prestar-los el cotxe i acostumava a convidar-los a restaurants cars: quan li van concedir la primera plaça de registrador, la de Padrón (la Corunya), els va dur al selecte Gure Etxea, al carrer de l'Almirall Cadarso de València. I quan anaven i tornaven de València cap a Galícia, sempre pagava la benzina del trajecte complet.

Rajoy s'enamorà de Russafa —on sovintejava els cellers— i del Carme. Fins i tot disposava d'un passí privat en un local distingit d'aquest barri, a escassos metres de la plaça de la Mare de Déu. Anava a la cafeteria Barrachina, al costat de l'Ajuntament i als cinemes Serrano-Artis va veure el film *Kramer contra Kramer*, estrenat el

1979 i protagonitzat per Dustin Hoffman i Meryl Streep. L'ha esmentada en alguna de les seues intervencions públiques.

A Capitània, és clar, hi passava les hores imprescindibles. Quan podia descansar, anava a un pis que havia llogat amb alguns companys prop de l'estadi Ciutat de València, aleshores anomenat Nou Estadi. Hi vivien en dos gallescs, un famós oftalmòleg madrileny i un sergent i un advocat d'origen extremeny.

Del llevantinista barri d'Orriols es mudaren després a un àtic adjacent al Luis Casanova, que així es deia encara el camp de l'equip rival, el València CF. La terrassa era gran i les festes hi sovintejaven, però a Rajoy sobretot li agradava de parlar i parlar i parlar. Xalava amb les tertúlies de tota mena, que amania amb cigarretes. Encara no fumava cigars.

I llegia molt. Cada dia comprava els diaris que arribaven al quiosc més proper a Capitània o al que hi havia sota casa. Els seus companys l'evoquen "dialogant, entranyable i tremendament respectuós amb el pensament de tothom", fins al punt que tenia amics que ja se significaven en favor del nacionalisme gallec. En qualsevol cas, també adverteixen que "es tracta d'una persona conservadora, molt conservadora". "Serà més bon president del govern que cap de l'oposició", rebla un d'ells, "perquè té idees pròpies i no admetrà imposicions". Precisament això el va distanciar de seguida de Fraga i va desvincular-lo de la política gallega.

De Fraga, en efecte, no en volia saber gaire cosa. No va aprendre gallec, tal com li va demanar, i sempre s'ha negat a parlar-lo en públic; diu que únicament el feia servir amb una de les àvies. L'avi patern, curiosament, fou un nacionalista moderat que participà en la redacció de l'Estatut gallec aprovat en temps de la República.

Però a València, ves per on, en ocasions s'animava i deixava anar alguna paraula en català, sobretot quan volia festejar. Com expressa un amic d'aquella etapa, "ja se sap, la mili té molt poc a veure amb la vida normal".

Alfonso Eiré

SPAIN CENTER

EL TEMPS

PRATS I CAMPS

EL TEMPS

A dalt, una imatge de la platja del Saler –la més pròxima a València–, per on Rajoy passejava sovint. Al centre, la de Cullera, on anava si tenia més temps. A sota, el restaurant Gure Etxea, on va convidar els companys del servei militar per a celebrar la primera plaça de registrador de la propietat. I a la dreta, la cafeteria Barrachina, un altre lloc de reunió amb els seus amics.